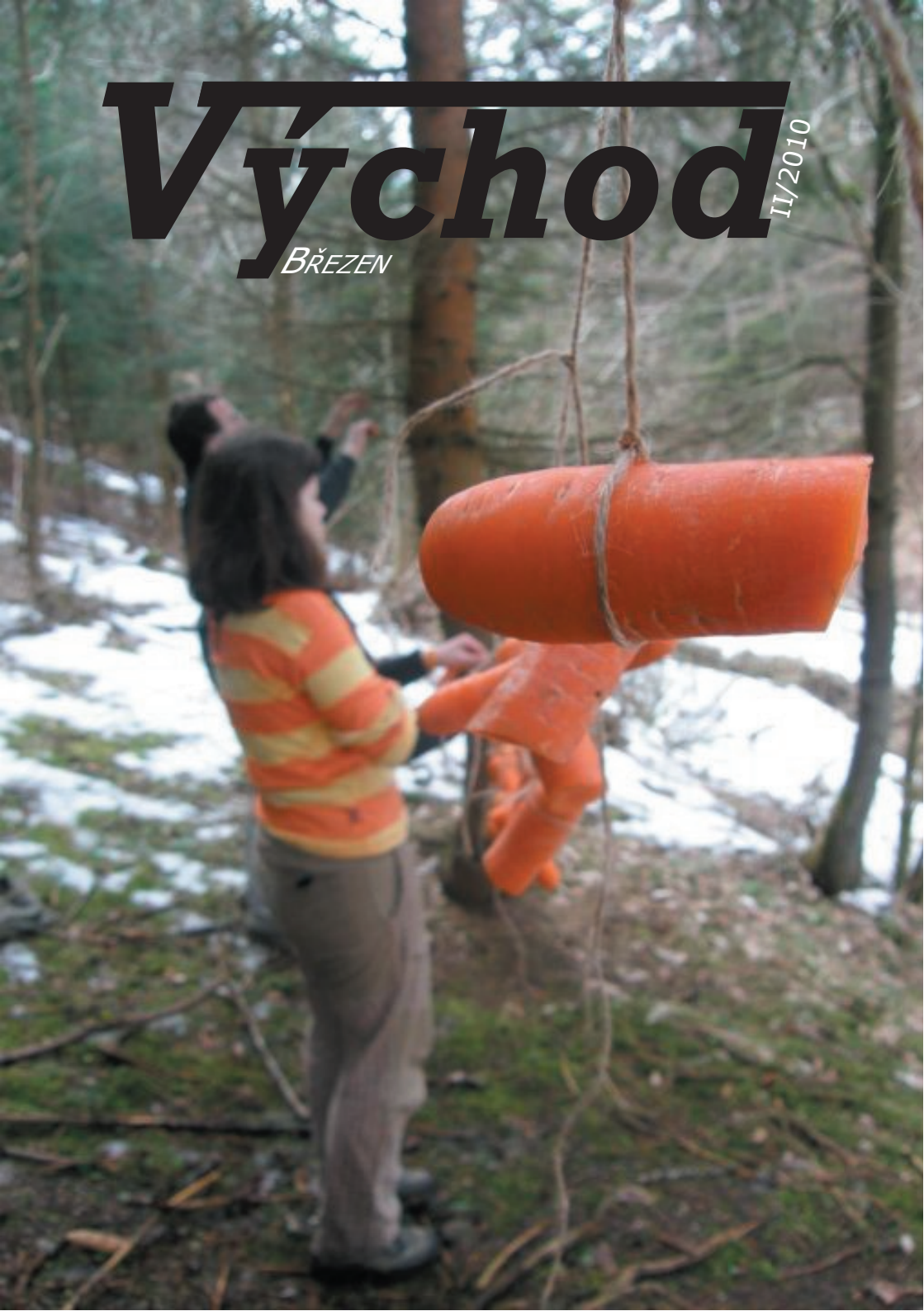

Východ

II/2010

BŘEZEN

REPORTÁŽE Z AKCÍ 3

LESNÍ ŠKOLA

STRÁNKA Z PŘÍRODY 5

JASOŇ, PODLÉŠKA

SPORT-NESPORT 6

AIRSOFT

POVÍDKA 8

ZKRATKA

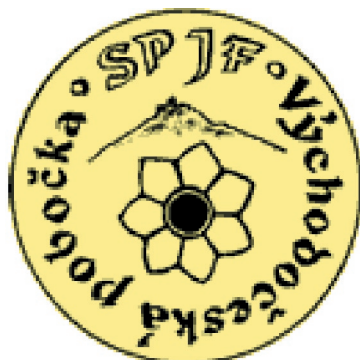
ŽELEZNIČNÍ KUKÁTKO 10

TRUTNOV - LUBAWKA

PÁTRAČ 12

VÝVĚSKA AKCÍ 13

VELIKONOČNÍ VÝPRAVA

Ahoj kamarádi. Přinášíme vám již sedmé číslo časopisu Východ (přinesl vám ho spíš Internet, ale co). V tomto čísle se dozvíte zajímavé věci o populárním airsoftu, opět se projedete po železniční trati, budete se moci zamyslet s naším pátračem, dozvědět se něco o přírodě či si odpočinout při pěkné povídce. Tak se pusťte do čtení, ať můžete jít brzy ven. Vždyť se tam udělalo tak krásně! Každý den můžete poslouchat (zvláště ráno a navečer) koncerty kosů a drozdů, lze slyšet špačky, sýkorky a i kodrcání bažantů. Pomalu se začíná zelenat nová tráva a rozkvetly první jarní květiny. Tak si to venku užijte!

Vaše Redakce

REDAKTOŘI:

Stanislav Čaban - Wapi

Martin Svatoň - Svišť №2

Matěj Správka

Lucie Černohousová - Dudla

FOTO NA TITULNÍ STRANĚ:

Lucie Černohousová - Dudla

DALŠÍ ČLÁNKY:

Tomáš Moravec - Topik

Tomáš Novotný - Paco

Nudlář

DALŠÍ FOTO:

Jan Šlesinger - Bant

Internet

E-MAIL: c.vychod@email.cz

WEB: vcp.spjf.cz

MADE IN VC - 30.BŘEZNA 2010

CHYBY VYHRASE ZMENUJE PAVOZENY!

REPORTÁŽE Z AKCÍ

LESNÍ ŠKOLA

19. - 21. BŘEZNA 2010

LESNÍ ŠKOLA

Pátek odpoledne, krásný jarní den prosluněný žhnoucí zoncnu. Sedím ve vlaku do Brna a už se těším až z úst nejověřenějších vyslyším ty moudrá týkající se pořádání akcí v rámci SPJF. Když jsem dojel do Brna vydal jsem se na „Zvonařku“ ze které byl Hynkem iniciován odjezd. Zbývalo pět minut do odjezdu autobusu a nikdo nepřicházel, prověřil jsem tedy svou paměť. Vše sedělo žádný problém, ale nikde nikdo. Nasedl jsem tedy do autobusu a vyčkával kde kdo přistoupí. V obci Lipůvka, ve které jsem měl přestupovat jsem usoudil, že už asi opravdu nikdo nepřistoupí. Vystoupil jsem tedy na opuštěnou zastávku a vyčkával na navazující spoj. K mému překvapení v autobuse 313 přijela celá parta mladých vedoucích, kterou jsem tak netrpělivě nemohl celé odpoledne zastihnout. Přistoupil jsem tedy a mohli jsme se společně vydat do Újezdu.

Při příchodu na faru, která nám pro letošek poskytla útočiště, nás uvítali milý vedoucí. Po krátké debatě mohla přijít na řadu již tak dlouho očekávaná večere. A jakmile dorazily i zbylí poustevníci, mohla započnout i Hynkova přednáška „Jak být správným vedoucím“. Přednáška byla opravdu vyčerpávající a tak jsme byli rádi, když jsme si mohli odpočinout za zvuku kytar. Nikomu se však nechtělo jít spát a tak mohl započít pink-pongový turnaj. Než jsme však stačily odehrát třetí duel, objevili se nacisté, kteří nás spoutali zavlékli do auta a odvezli do Osvětimi. Tma, všude tma, kolem les a v ruce GPS bez nahraných map. Dva z nás mlčí a jdeme za neznámými souřadnicemi. Po půl hodině konečně dorážíme na místo určení. Jeden z nás však omdlí a jsme nuceni ho na další souřadnici donést. A jako by to nestačilo další člověk oněměl a já oslepl. Mlčky a poslepu veden pevnou rukou jsem se vydal za zvuky kroků mých přátel. Šest lidí se prodírá houštím skrz les, dívka v bezvědomí, chlapci obtěžkáni bezvládným tělem,

němý slepec vedený dívkou a zarytý mlčící navigátorka. Je půl třetí ráno a my jsme konečně na místě. Druhá souřadnice. I po snahách Dudley, která se nás snažila přemluvit ať to vzdáme, jsme se rozhodli pokračovat v cestě. Dívka se probírá z bezvědomí, další člověk oněměl. Čtyři z šesti zarytých mlčí, jeden poslepu přeskakuje hučící potoky. Začíná svítat a my konečně dorážíme na poslední, třetí souřadnici. Odtud už přímo domů. Znaveni cestou přicházíme okolo sedmé hodiny ranní na faru. V půl osmé má být pro dobrovolníky ranní kavárna. Říkáme si, že už nemá cenu jít spát, tuto noc jedeme non-stop. I když se budíček posouvá o hodinu, ani to nás nepřesvědčí ulehnout. Po chutné snídani nás navštívil Sharp se svojí přednáškou účetnictví. Po krátké přestávce navazovala přednáška bratra Atany z příbramského oddílu MOHAWKOVÉ o sežratelné přírodě. Na tuto přednášku se volně navázal i další program, vaření z trošky v přírodě. Co jsme si uvařili bylo

nám obědem a tak některé skupinky trpěly hladem. Po chvíli odpočinku následovala hra situovaná do říčního údolí. Úkoly plnili dvojce a každý mohl tím druhým splnit pouze jeden úkol. Hra trvala až do pozdního odpoledne a tak jsme byli rádi, že přišla pohodová přednáška v režii Dudley na téma komunikace. Sám jsem si vyzkoušel jak je to těžké bez pomoci gest instruovat ostatní k namalování stejného obrázku, který jsem měl před sebou. Po přednášce následovala velká výměna her, kde jsem se naučil spoustu zajímavých

aktivit pro deštivé dny. Jako třešnička na dortu přišla k večeru grandiózní hra pěti kytar doprovázená zpěvem přísedících. A konečně po 35 hodinách můžeme ulehnout k spánku. Ráno jsem si přispal takže jsem propásl ranní kavárničku, což mne po shlédnutí jejího obsahu ani tak moc nemrzí. Někteří odjžděli brzo a tak přišli o vynikající přednášku bratra Atany o bezpečnosti. Pak už jen uklidit a sněst Kawiini dort; mimochodem narozeniny neměla, pouze vyhrála sázku; a mohli jsme vyrazit na cestu domů. I když akce se vydařila, z mého pohledu mohla být více naučná než herní. Nu což někteří se zuby nehty drží úsluví Škola hrou.

Jaro... doba, kdy začínají doma u okna smrdět kytky, kdy se venku na fotbalových hřištích začne zelenat tráva a kdy začnou cvrlikat i taková zvířata, jako sněžné husy, opět po roce nadešla. Čas, kdy se starší a vědění chtivé osoby sjíždějí, jako každoročně, na místní faru do Újezdu u Černé hory v Jihomoravském kraji, aby si zde pohovořily nad změnami ve směrnicích, zjistily, jak vyúčtovat žádost o dotaci na nákup motorové pily pro svojí pobočku, snědly něco dobrého jídla, nebo si zahrály zábavnou plácatci hru, ve které se zjistilo, kdo je „rychlejší“. pokr. strana 9

JASOŇ ČERVENOOKÝ

Jméno tohoto motýla leckdo z vás už určitě zaslechl. Mnozí si určitě dokonce i vybaví, jak tento šedobílý motýl s výraznou čtveřicí červených „očí“ na křídlech vypadá – ale kdo z vás ho už viděl na vlastní oči? Představte si, že mně se to povedlo! Sice jen na chvíli, přesto se mi ho podařilo zvěčnit, i když jsem s prstem na fotospoušti balancovala nad propastí v Alpách. Ten úlovek mi za ten blažený pocit ale stál... V České republice jde o druh kriticky ohrožený, najdete ho jen na jediné lokalitě u Štramberka, a i tam je uměle vysazený (od roku 1986). Jinak se vyskytuje třeba na Slovensku, v Alpách apod., ale ani tam není jeho výskyt nijak hojný. Jeho housenky, černés oranžovými skvrnami, najdete většinou na rozchodnících – a dospělce, s rozpětím křídel asi 8 cm, pak z větší části na fialových květech bodláků. Protože jde o druh, který vyhledává sluníčko, nejvíce aktivní bývá v době nejsilnějšího slunečního svitu – a proto ho také nejsnadněji naleznete v době od června do srpna, jak se pomalu a třepetavě vznáší z květu na květ. Právě kvůli této své pomalosti byl kdysi lačnými sběrateli téměř vyhuben. Nebyla by to věčná škoda?

JATERNÍK PODLÉŠKA

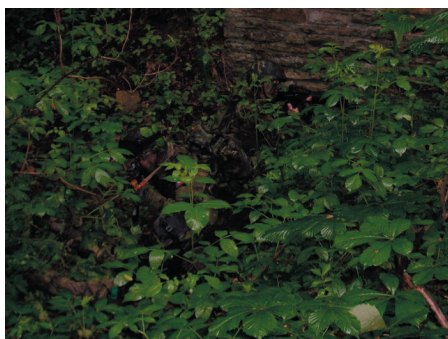
Po dlouhé zimě k nám přišlo tolik očekávané jaro a jedním z prvních květů, který nás v tomto období potěší svou krásou, je bezpochyby i jaterník. Své jméno dostal podle tvaru listu, který vzdáleně připomíná lidská játra – takový trojlístek. Však i latinský název *Hepatica* je odvozen od vědeckého názvu jater – hepar. Listy jaterníku jsou zajímavé také tím, že přezimují, a nové vyrůstají až po odkvětu. Květ je většinou modrofialový, fialový, narůžovělý a vzácněji i docela bílý, takže se nelekejte, nejde o různé druhy, ale jen rozličné barevné varianty. Když nesvítí sluníčko, zůstávají květy zavřené. Počet okvětních lístků jaterníku si někdy zkuste spočítat, a vsadím se, že se nedopočítáte. Většinou jich je sice okolo šesti, ale může jich být třeba i pět, sedm, deset... Objevíte ho většinou v listnatých lesích, nejlépe v nižších nadmořských výškách (cca do 600 metrů) – do hor nevystupuje. A leckdy, abyste ho viděli, stačí vyjít ven, na zahradu, protože se často pěstuje pro okrasu. Rozšiřování semen jaterníku zajišťují mravenci, které láká tzv. masíčko – to je takový výživný a pro mravence velmi chutný výrůstek u plodu. Tím, že si mravenci pochutnají, zároveň pomáhají jaterníku v rozšiřování. Není příroda důmyslná?

Airsoft

V minulém čísle jsem psal o paintballu a slíbil, že následovat bude airsoft. Svůj slib tedy splním.

Airsoft je moderní druh vojenského sportu velmi podobný paintballu. Jeho kořeny sahají do 80. let 20. století do Japonska, kde bylo vzhledem k zákonům obtížné pořizování ostrých zbraní. Jako alternativa začaly být vyráběny nejprve reálně vypadající dekorační modely, později se jejich výrobci nechali inspirovat paintballem a začali vyrábět funkční zbraně. Airsoft je tak dnes velmi oblíbený v mnoha oblastech Asie, kromě toho také v Evropě, naopak v Americe se téměř nehraje, zde preferují paintball. Podle přístupu hráčů se mění pojetí hry od čistě sportovního až po military - vojenskou simulaci, kdy hráči napodobují reálné vojenské jednotky i vybavením a výcvikem.

Základním vybavením, které musí hráč povinně mít, jsou ochranné brýle, které chrání oči před rychle letícími projektily. Dále je potřeba zbraň a nějaké maskáčové nebo alespoň nenápadné oblečení. Kromě toho si pokročilejší hráči často pořizují imitace granátů, dýmovnice, plynové masky, vysílačky, ale třeba i noční vidění.

Airsoftové zbraně jsou vzhledem téměř k nerozeznání od zbraní reálných (vyjma zbraní prodávaných na vietnamských trznicích a v hračkářstvích), hráči si na ně často kupují ještě další vybavení po vzoru reálných (optiky, lasery, kolimátory, granátometry,...). Střelí plastovo-keramické BB projektily o průměru 6mm (méně často i 8mm), které na rozdíl od paintballových neoznačí zasaženého hráče. Liší se vahou, většina zbraní střelí kuličky o hmotnosti 0,2-0,25g, výrazně těžší se kvůli lepší přesnosti užívají u odstřelovacích zbraní. Podle principu střelby se zbraně dělí na manuální, elektrické a plynové. U manuálních je třeba před každým výstřelem ručně natáhnout píst, ten se při výstřelu uvolní a vytlačení vzduch kuličku vystřelí. Tyto zbraně mají nejnižší kadenci a až na manuální odstřelovačky bývají nejlevnější. Elektrické zbraně fungují na podobném principu, píst je ale poháněn elektromotorem. Tyto

zbraně jsou buď poloautomatické nebo automatické, mají největší kadenci, jsou relativně přesné a v dnešní době jsou nejoblíbenější. U zbraní plynových je kulička vystřelována stlačeným plynem, jehož skladovací nádobka bývá součástí zásobníku. Tyto zbraně jsou většinou poloautomatické, výjimečně automatické, mají velký dostřel i přesnost. Jejich nevýhodou je nutnost doplňování plynu, jehož vlastnosti se navíc mění s teplotou a zbraň proto nestřílí vždy stejně.

Vzhledem k používané munici závisí hra především na poctivosti, zásah je na velkou vzdálenost pro střelce často nezřetelný, a proto ho musí přiznat sám zasažený. Toto bývá kamenem úrazu u začínajících hráčů, kteří jsou všichni neprůstřelní jako správný americký Rambo, ovšem u déle hrajících hráčů je již přiznávání otázkou cti. Zasažený hráč se poté s rukama nad hlavou přesune na „mrtvoliště“ (respawn), neherní území, kde čekají všichni vyřazení do konce probíhající hry, nebo zůstane ležet na zemi jako správná mrtvola – toto závisí na domluvě hráčů před hrou samotnou. Hráč může být ovšem vyřazen i jinými způsoby, například zásahem střepinou (do jeho blízkosti, obvykle 5 metrů, dopadne imitace granátu) nebo dotekem ruky či zbraně soupeře v případě, že o útočníkovi oběť neví (simuluje eliminaci nepřítele nožem nebo bajonetem). Je samozřejmě zakázáno jakékoli tělesné napadení ostatních hráčů nebo agresivní chování.

Cílem jedné hry je splnění daného úkolu - hra obvykle napodobuje obvyklé vojenské scénáře, typickými úkoly je tak například eliminace soupeřova týmu, obsazení objektu, záchranná či pozorovací mise.

Mezi nejznámější výrobce zbraní patří Tokyo Marui, Classic Army, tyto značky jsou však poměrně drahé, proto v poslední době mnoho hráčů preferuje čínské zbraně, které sice mají nižší životnost, ale za ani ne poloviční cenu nabízí srovnatelný výkon.

352.KBS TYGRÍ DRÁP - ŠTRAMBERK

AHOJ ŽEMLE. DOSLECHL JSEM SE, ŽE VY V KLUBU HRAJETE AIRSOFT.

Ano, občas si tím zpestříme klubovní činnost, ovšem jsme pouze laikové, čemuž odpovídá i naše neprofesionální vybavení.

JAK DLOUHO HO UŽ V KLUBU HRAJETE A KDO S TÍM NÁPADEM PŘÍŠEL?

Pokud vím, tak jsme airsoft hráli ještě dříve, než klub začal fungovat, poté se přenesl i do náplně schůzek. Myslím, že to vymyslel strýc naší vedoucí Luky, který nám i pořídil klubovní zbraně.

PŘEDPOKLÁDÁM, ŽE TATO HRA SE JAKO ZPESTŘENÍ PROGRAMU OSVĚDČILA, ŽE SI JI OBLÍBILY ZVLÁŠT MENŠÍ DĚCKA..

Samozřejmě se osvědčila, jinak bychom ji nehráli. Oblíbená je hlavně u kluků, kteří se při ní dostatečně vyblbnou.

ZKRATKA

ZKRATKA

Cinkla mi smska od tatky. „Tak Jirko, čau. Mizím, než mi zmizí něco od stolu. Nashledanou a děkuju za pohoštění“, rozloučil jsem se s Jirkou i jeho rodiči. Vyrazil jsem směrem domů. Měl jsem pocit, že mi něco chybí. Mohl jsem jít přes hlavní, ale potloukali se tam nějakí starší chuligáni, navíc se po okolí potuluje nějaký muž. Má na krku pět zabitých mladíků, jejich těla se našla přivázané ke stromům. Psali o tom i v novinách, tak si lidé mají dávat pozor. Byl jsem unaven a na běh jsem náladu neměl, vzal jsem to tedy přes hřbitov, přes mojí oblíbenou zkratku. Schody nahoru jsou dlouhé a nedají se příliš brát po dvou. Branka skřípla, někde zavřískala kočka a já se vnořil do tmy ozářené jen několika páry svíček a jednoho rozsvíceného okénka u hrobníka. Chodí sem různé pochybné osobnosti, tak snad mě nevyhodí, repete těch schodů se mi nechce. Byl jsem asi v jedné třetině mé cesty, když se mě zmocnil pocit úzkosti a chladu. Po zádech mně přejelo studené tsunami a já ucítil, že tahle zkratka nebyla dobrý nápad. Nebylo to ani třicet kroků k rohu kapličky a tím pádem dalších 30 kroků k bráně. Malý vesnický hřbitov. Najednou jsem zakopl snad o nějaké trní, rozplácl jsem se na štěrku a vtom jsem uviděl osamělého chlapce v otrhaných šatech nad horizontem hrobů. „To se mi musí zdát“, uklidňoval jsem se nahlas, ale nepomohlo to. Uvědomil jsem si, že se nalézám v kruhu hrobů a uprostřed, přímo vedle mě, stojí velký bronzový Anděl s mohutnými křídly. Přišlo mi, že hroby jsou čím dál více natlačeny ke mně. Vzpomněl jsem si, že nějaký chytrý pán v chytrém dokumentu na chytrém

kanálu říkal, že si člověk v hrozné situaci namlouvá spoustu fiktivních věcí. Ale to s tím pánem mě možná trochu uklidnilo. Začal jsem hledat po všech kapsách u sebe. V maskáčích jich je víc. Teprve teď mi došlo, co jsem si u Jirky zapomněl – mobil. Dneska bych ho mohl upusinkovat. Poslední pokus o postavení se na nohy skončil nejhůř, zavrával jsem, spadl na náhrobní desku, praštil se a dostal se do podivného stavu... Po chvilce jsem se probral. Z hrobníkovy chatrče vyšel neznámý muž, spíše dědula. Nikdy dříve jsem ho ve vesnici neviděl. Začal hulákat a svítit na mě baterkou, že jestli řežu toho Anděla, ať okamžitě zmizím nebo ze mě nadělá piliny a bude s nimi hnojit svou zahrádku. Zařvat „Pomóóóc, asi mě přepadl duch“ mi připadalo děsně zbabělé, tak jsem se zmohl jen na to, že jsem upadl, a že mám něco s nohou. Nelhal jsem, bolela mě. „Pojď, stávej“ zavolal na mne a vracel se do domku, spíš kůlny. Bylo mi jedno, kam jdu.

Hlavně pryč odtamtad! „Ukaž, máš to nějaký poškrábaný od trní. Mám tu nějakou dezinfekci“, řekl starším hlasem. Začal sem si ho prohlížet. Byl to pro mě takový typický hrobník, malé shrbené postavy v černém starém kabátě. Vytáhl starou, snad ne prošlou, lahvičku a něco mi kápl na ránu. „Ssssss“ zasyčel jsem. Posadil se na starou židli, něco vrzlo a teprve teďka mi došlo, že v domku se nesvítí proudem, nýbrž petrolejkou. Na kamínkách bublala voda a já si protahoval nohu. Na stole mě zaujala tajemná stará kniha s ohnutými žlutými rohy. Byla otevřená asi v půlce a na deskách bylo vyryto „Pověsti ze hřbitova“. Najednou se hrobník obrátil, vzal knihu a škaredě se na mě podíval. Na chvíli jsem dostal strach, co je to za osobu. Po chvíli ticha jsem vyfasoval čaj a děda se zeptal: „Chlapče, viděl jsi ho?“ „Koho?“ odpověděl jsem, měl jsem ovšem tušení, že buď se ptá na onoho nebo mu z té samoty a okolí začalo bláznit. „Přece Kubíka Schelců“ „Co?“ Připadal jsem si zmateně. „Ále, na tomhle hřbitově jednoho dne umřel mladý kluk - Jakub Schelc. Už je to dávno, tam kde jsi ležel... Našli ho jedno listopadové ráno, ležel tam s pilkou a před brankou stál velký dvoukolák. Chtěl asi Anděla rozřezat a odvést do sběru. Měl nařízlé rameno, to víš, ale bronz je pevná věc. Říká se, že protože se mu to nepovedlo, tak vzal páku a páčil Anděla ze země, potom ho musel obvázat dokola na smýčku a táhnout - tomu nasvědčuje, že Anděl byl omotan lanem a na toho chudého chudáka musel spadnout. Zavalil ho a už se z jeho objetí nedostal. Pocházel z chudé rodiny, jeho otec měl tolik synů, že se po něm ani nesháněl. Měl krátký a smutný

život. Všechno se píše v té knize, co máš na stole.“ Najednou jsem si vzpomněl, že mám jít domů - mobil jsem nechal u Jirky, už jsem se tam nevracel. Dopil jsem čaj, poděkoval a co nejrychleji utekl domů. Zajímavé je, že v té kůlně mi to nepřišlo, ale přes vesnici se přehnala obrovská vichřice a pomlátila všechno okolo. O tom, co jsem zažil doma, ani vyprávět nebude - doslova hotové peklo. Ale jak jsem odpoledne zjistil, nebylo to nic, co se mi mohlo stát při srovnání s tím, co jsem se dočetl v novinách následujícího dne:

....“Stala se příšerná a mráz nahánějící událost. Včera v ranních hodinách našla paní C. na hřbitově 3 oběšené mladíky na větvích stromů. Policie to stále šetří, ale zřejmě se jedná o práci tzv. Stromového vraha, který tímhle krutým způsobem zabil již 6 lidí a oběsil na stromě. Dalšího člověka, již staršího, našla paní C. zavaleného pod bronzovým Andělem, kterého v noci musela převrátit vichřice. Případ se stále šetří.“...

I přes všechny problémy, spojené s mojí cestou na onu zmíněnou akci (když můžu dělat problémy, tak je prostě dělat budu) jsem se nakonec, zhruba okolo jedenácté večerní, dostal tam, kam jsem chtěl jít, i kam mě chtěli všichni ostatní účastníci. První, úvodní, přednášku (o psychologii a motivaci vedoucího) jsem nestihl, ale což, snad příště.

Ještě jsem se nestihl ani se všemi přivítat a už mě Běda strčila do ruky talír s těstovinami, posypanými čínsi a zapákanými rajčaty. Servis je servis. Po večeři jsem se přivítal se zbytkem, zjistil, že ještě umím hrát stolní, podstolní, vedle stolní i jiné druhy tenisu, prohlédl si očekávané fotky z tábora nebo se bavil rozmluvou s ostatními účastníky.

TOPIK

III ŽELEZNIČNÍ KUKÁTKO

TRUTNOV - LUBAWKA

V MINULÉM ČÍSLE JSEM VÁS INFORMOVAL O TRATI Z HARRACHOVA DO SZKLARSKE POREBY, COŽ MNE PŘIVEDLO NA MYŠLENKU PŘEDSTAVIT VÁM PODOBNÝ PŘÍBĚH I KDYŽ NE S TAK ŠTASTNÝM KONCEM. DO BŘEZNOVÉHO KUKÁTKA JSEM VYBRAL TRATĚ TRUTNOV-POŘÍČÍ - KRÁLOVEC - LUBAWKA A ODOČKU KRÁLOVEC - ŽACLÉŘ.

Začněme trochu historie. Trať byla vybudována po prusko-rakouské válce jako důležité dopravní spojení mezi Rakouskem a Pruskem. Do Královce směrem od Trutnova byl provoz zahájen již 1. srpna 1868 a v příštím roce, přesněji 29.12.1869 byl zahájen provoz i na úseku přes hranice. 5. října roku 1882 byl potom zahájen provoz na odbočné trati do Žacléře. Zásadním zlomem i pro tuto trať byla druhá světová válka. Přes hranici nadále jezdily jen nákladní vlaky, osobní doprava byla z obou stran ukončena v pohraničních stanicích. Větší změny přišly až po roce 1989. V roce 1992 byl uzavřen důl Jan Šverma v Lamperticích na odbočce do Žacléře a značně začala klesat

i tranzitní nákladní doprava přes hranici. Celkem slušná nákladní doprava trvala až do roku 2001. 9.června 2001 však byla zastavena pravidelná nákladní doprava úplně. Postupně docházelo i k úženi

osobní dopravy do Žacléře, které vyvrcholilo 29.6.2008 posledním pravidelným spojem. 1.5. 2004 byl k příležitosti vstupu do EU vypraven zvláštní vlak Trutnov - Kamienna Góra s parní lokomotivou, který byl prvním vlakem osobní dopravy po 59 letech. Poté projel úsek z Královce ke státní hranici ještě v dubnu 2005 Klub železničních cestovatelů. V červnu roku 2008 přišla optimistická zpráva - První pravidelný vlak by měl vyjet 4. července. Termín se nakonec posunul, ale pouze o jeden den a tak se v sobotu 5.7.2008 po 63 letech poprvé vydal přes železniční hraniční přechod Lubawka - Královec pravidelný osobní vlak. Noviny hlásaly : Z TRUTNOVA LZE DO POLSKA PO ZHRUBA 60 LETECH OPĚT JEZDIT

SESMOL SVIŠŤ

VLAKEM. DOPRAVNÍ SPOLEČNOST VIAMONT O VÍKENDU SPUSTILA PRAVIDELNOU DOPRAVU Z TRUTNOVA DO POLSKÝCH MĚST LUBAWKA, JELENÍ HORA A LWOUEK SLASKI. ZATÍM BUDOU PŘES HRANICE JEZDIT TŘI PÁRY VLAKŮ, A TO O SOBOTÁCH A NEDĚLÍCH. VYUŽÍVAT BY JE MĚLI ZEJMÉNA TURISTÉ. ČTK TO DNES ŘEKL JAN IVANKO Z VIAMONTU. OSOBNÍ VLAKY Z TRUTNOVA DO POLSKA PŘES HRANIČNÍ PŘECHOD V KRÁLOVCI JEZDILY NAPOSLEDY ZA VÁLKY, PAK TRAŤ VYUŽÍVALA JEN NÁKLADNÍ

DOPRAVA. VIAMONT PROVOZ PŘES HRANICE OBNOVIL POTÉ, CO NYNÍ PŘEVZAL PO ČESKÝCH DRAHÁCH PROVOZ NA TRATI Z TRUTNOVA DO KRÁLOVCE A ŽACLÉŘE. „DO ŽACLÉŘE, KTERÝ MÁ S TRUTNOVEM RYCHLEJŠÍ SPOJENÍ AUTOBUSEM, JIŽ VLAKY NEZAJÍŽDĚJÍ. TRAŤ JSME PROTÁHLI DO POLSKA,“ ŘEKL IVANKO.

Tak nakonec má i tento příběh bývalé rakousko-pruské železnice šťastný konec, i když po odbočce do Žacléře se asi neprojedete. Doufám, že vás tento článek inspiroval a někdy v budoucnu podniknete cestu vlakem k našim polským sousedům. A pro ty kteří by se tak rozhodli chci ještě dodat, že odbavení je poněkud složitější. Jízdenky pro úsek Trutnov - Lubawka prodává pracovník Viamontu ve vlaku a je možno koupit si rovnou zpáteční.

Jízdenky pro úsek Lubawka - Jelenia Góra prodává pracovník PKP. Jízdenku pro zpáteční cestu je dobře zakoupit v pokladně žst. Jelenia Góra, při nákupu ve vlaku hrozí doplatek ve výši 3,- zł. Náročnější cestovatele jistě potěší, že cesta je zprostředkována moderními polskými jednotkami, takže pohodlí je při cestě zajištěno. Šťastnou cestu!

„Tak co, nebyl doma nějaký problém tě pustit?“ ptal se hned Jirka. „Né, vše ok“, odpověděl jsem potichu a možná i studně za včerejšek. Po chvilce ticha začal Vrabča mluvit. Dali jsem se do řeči a cesta nám rychle ubíhala, za chvíli jsem se ocitli tam, kde moderní lampy ustaly a nastoupily lampy plynové a staré, mnohdy zaprášené, různě opletené pavučinami a různě neuspořádaně připevněny na zdech i na stožárech ze země. Vrabča se pomalu rozpovídal o tom, jak zde žije, jak to tu zde poznává už dlouho. „A co vidíš na těch uličkách - temných a prázdných?“ vyzvídal jsem, když mi ještě nebyla jasná ani čtvrtina procenta ze slova Stínadla. Vrabča se odmlčel, posumál se a pak začal mluvit: „No, ono je to složité a na dlouhý vyprávění na celé týdny, obvykle to člověk nepochopí ani za týden či měsíc. Představ si, že kdysi dávno v téhle čvrti a v téhle uličkách - prázdných a temných, vznikly party chlapců a holek. Kdysi dávno uznávali i jistá pravidla a řády. Bylo jich více a více, až to najednou pomalu ustalo a málem i přestalo - ovšem, ještě pořád je tu spousta následníků, jako já a někteří další.“ „A co je, nebo spíše bylo, na těch partách tak zajímavého?“ začalo mě to zajímat a chtěl jsem se dozvědět čím dál víc. Vrabča mluvil pomalu a srozumitelně a bylo vidět, že poprvé to neříká. „Ty party... Vem si, že v dnešní době bys nalákal více jak stovku lidí do party a oni by se drželi pravidel a plnili pečlivě své úkoly a přitom to dělali rádi s nějakou nemateriální motivací a ne z povinností, ale ze zvyku nebo tak něčeho. Něco takového už dnes asi nenajdeš - možná ano, ale ne v takovém počtu.“ „Zajímavý. Ovšem, jak se ví, že je to pravda a proč se po tom tak pídíš? Nemají nějaký web?“

zeptal jsem se neznale. Vrabča pokračoval: „No, ono je to složité a není to vůbec jednoduché. Měli a mají zákony, mezi které patřila a patří mlčenlivost a ochrana tajemství před cizími“. „Cizími?“ odpověděl jsem nechápavě. „No, to je další zvláštnost, oni totiž nemají rádi lidi z cizích čtvrtí a natož z jiných měst. Jsou schopni se s nimi porvat a vyhnat je daleko z uliček.“ „Aha, takže něco jako domoobrana?“ „Ano, dalo by se to tak říci, ale chrání si hlavně tajemství a různé předměty a vzkazy“ dořekl unaveně ,ovšem s nadšením, Vrabča. Neznale jsem řekl: „A oni jako nemají telefony a jiné vymoženosti doby?“ „No, mají, ale pro ně staré vzkazy a místa jim určená mají daleko větší kouzlo. A právě se k jednomu takovému místu blížíme, je nedaleko. Dnes už je hodně proslavené...“ Obešli jsme kostel a byli tam v uličce, jejíž okna se dotýkají země, a to nejsou sklepní jako jinde, ale normální v přízemí! Zdi byly pokresleny ježky v klecích -

talismanem celé této čtvrti, jak jsem se následně dozvěděl. Ježek v kleci, to je takový kovový hlavolam, který uměl dostat ven jen člověk, co ho měl už od narození, a potom se to naučili i jiní, ale stejně s ním má každý druhý potíž. Ježci nebyly jedinou ozdobou ulice - i další různé všelijaké symboly se tu daly vidět. Různé zajímavé texty, ovšem, dobře ukryté a nevýrazné. Pro mě tenkrát neměly žádnou cenu. „Tak pojď, už se stmívá a tady není hodno po setmění chodit“ radil se smíchem Vrabča. Zašli jsem do uličky, jmenovala se snad Kostelní. Nebo Chrátová? No, to už je jedno. Vrabča promluvil: „Tady stála ulička, dnes se tak již nejmenuje, ale jmenovala se podobně k mé přezdívce. Už je fakt tma a je i vlezlá zima, pojď.“ „Však kdybys nechodil jak Rychlonožka a nebyl takový plantážník a vzal si něco teplejšího, jako já, hned by ti bylo líp.“ Po chvíli jsem se opět začal vyptávat, protože mě ta čtvrt začala zajímat. „No, a kdo jsou ti členové té tajemné party tady z uliček?“ „To jsou Vontové, jsou nepřátelští a někdy až agresivní. Jo a prosím nemluv tak nahlas, jsou za námi! A hlavně se neotáčej a nedělej nic nápadného - nevšímej si jich“ domluvil tlumeným hlasem. „Aja“, pousmál jsem se, protože jsem nevěděl, co mě čeká. Začali postupně zrychlovat a my také, už jsme rychleji jít nemohli a utíkat taky ne. Čtvrt končila za pár uliček, ale nějak jsme se ztardili. Vrabča mě uklidňoval tím, že za hranice Rozdělký, té velké cesty, nepáchnou, tak snad má pravdu. Dali se do běhu, nic jiného už jim taky nezbylo a my také. Vrabča mi ještě řekl, že jestli nás chytí, tak dostaneme takovou nakládačku, že jsem to neviděl ani ve filmu. Je prý tu známější osoba. „Uff, tady už to znám!“ zavřavl na mě ze zadu Vrabča. Už nemusel

tolik přemýšlet, kde jsme a dohnal mě. „Ještě támhle ten roh a jsme venku.“ Tu se z cesty vynořili dva další chlupci a ze zadu někdo zařval „Chytněte je - jsou to vyzvědači!“ Než to pochopili, byli jsme už za kolejemí té velké cesty, Rozdělký. „No vidíš, tohle jsou Vontové. Viděl jsi, jak si chrání uličky!“ udýchaně řekl Vrabča. „To byla ale dávka adrenalinu!“ řekl jsem vyčerpaně a málem jsem padl. Rozloučili jsme se a domluvili na zítřek. To bude něco, pokud si zase takhle zaběháme.

VELIKONOČNÍ VÝPRAVA

Ahoj kamarádi! Tak v sobotu 3. Dubna proběhne výprava do lesů k české Třebové. Z Hradce Králové nám jede vlak v 8.42 a odpoledne z České Třebové vyjedeme v 18.07 (můžete si detaily spojení vyhledat na www.idos.cz). S sebou si vezměte, co uznáte za vhodné, nic speciálního snad není potřeba. Dyžtak pište na tento mail nebo volejte (smskujte) na 773 642 327. Nebo se koukněte na web pobočky a hodte diskuzi.

Dudla a Wapi

VÝPRAVA LABYRINTY 17. DUBNA 2010

Akce pro děti a mládež, která Vám zamotá hlavu i nohy.
SLEDUJTE WEB POBOČKY!